

Vergaderjaar 1993-1994

23 444

Wijziging van de Wet op de telecommunicatievoorzieningen, het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering in verband met de doorbreking van het exclusieve recht van de concessiehouder in hoofdzaak door middel van de invoering van een gelimiteerd vergunningenstelsel voor specifieke vormen van openbare mobiele telecommunicatie (mobiele telecommunicatie)

A

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING, ZOALS VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE EN VOOR ZOVER NADIEN GEWIJZIGD

1. VOORSTEL VAN WET

Het opschrift luidde als volgt:
Wijziging van de Wet op de telecommunicatievoorzieningen in verband met de doorbreking van het exclusieve recht van de concessiehouder door middel van de invoering van een gelimiteerd vergunningenstelsel voor specifieke vormen van openbare mobiele telecommunicatie en in verband met de verruiming van het machtigenstelsel voor telecommunicatie-inrichtingen ten behoeve van de overige vormen van mobiele telecommunicatie (Wet mobiele telecommunicatie)

In de aanhef vervalt na de woorden «ten behoeve van»: voor.

A. Artikel I (Wet op de telecommunicatievoorzieningen)

Het aan artikel 1 toe te voegen onderdeel 1 luidde:

1. concessie: de concessie, bedoeld in hoofdstuk II;

Het aan artikel 1 toe te voegen onderdeel m luidde:

m. vergunning: een vergunning als bedoeld in hoofdstuk IIA.

De aan artikel 1 toe te voegen onderdelen n, o en p waren niet opgenomen.

De wijzigingen in artikel 5 luidden:

1. Voor de tekst wordt het cijfer 1 geplaatst.

2. Aan het artikel worden twee leden toegevoegd, luidende:

2. Het verbod, bedoeld in het eerste lid, onder b, geldt niet voor:
a. degene aan wie het gebruik van een vaste verbinding ter beschikking is gesteld, en die daarmee voor de houder van een vergunning het directe transport van gegevens verzorgt of doet verzorgen, dan wel het gebruik van de vaste verbinding aan de houder van een vergunning ter beschikking stelt ten behoeve van het verzorgen van diensten door middel van de telecommunicatie-infrastructuur van de houder van een vergunning, en

b. de houder van een vergunning of een dienstaanbieder die gebruik maakt van de telecommunicatie-infrastructuur van de houder van een vergunning.

3. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot de houder van een machtiging als bedoeld in artikel 17 die zijn

gemachtigde telecommunicatie-inrichting gebruikt voor het voor derden verzorgen van openbare mobiele telecommunicatiediensten.

Artikel 13a, derde lid, luidde:

3. Een vergunning omvat niet de aanleg en instandhouding van vaste verbindingen, bestaande in kabels en kabelwerken.

De slotzin van artikel 13c, vierde lid, was niet opgenomen.

In artikel 13g, eerste lid, onder a, waren de volgende woorden niet opgenomen: , waaronder de technische aftapbaarheid,

In artikel 13h, derde lid, onder a, stond in plaats van «rechtspersoon»: een met het oog op de exploitatie van de vergunning opgerichte rechtspersoon.

Artikel 13h, derde lid, onder b, luidde:

b. de aanvraag niet aan de bij of krachtens het eerste en tweede lid gestelde regels voldoet,

In artikel 13h, derde lid, onder d, luidden de onderdelen 2, 3 en 4:

2. de kwaliteit van de telecommunicatie-infrastructuur, waarover de diensten zullen worden geleverd,

3. het gebruik van de beschikbare frequentieruimte,

4. de diensten die de aanvrager aanbiedt, en

Artikel 13o, eerste lid, luidde:

1. Indien de houder van de concessie niet bereid of in staat is de door de vergunninghouder gevraagde kabels en kabelwerken ten behoeve van zijn telecommunicatie-infrastructuur binnen een redelijke termijn en tegen redelijke voorwaarden aan de houder van een vergunning ter beschikking te stellen, verleent Onze Minister op aanvraag aan de houder van een vergunning toestemming voor het geheel of gedeeltelijk in, op of boven openbare gronden aanleggen, in stand houden en gebruiken van een aan die kabels en kabelwerken gelijkwaardige voorziening.

Artikel 13p, tweede lid, onder b, luidde:

b. hem door een ander met toepassing van artikel 5, tweede lid, onder a, ter beschikking zijn gesteld, of

Artikel 14, eerste lid, luidde:

1. Het is degene, die krachtens de paragrafen 2 en 4 van dit hoofdstuk is gerechtigd een telecommunicatie-inrichting aan te leggen, in stand te houden of te gebruiken verboden:

a. die inrichting te gebruiken of te doen gebruiken om voor derden diensten omschreven krachtens artikel 4, eerste lid, te verzorgen, of het daarvan deel uitmakende directe transport van gegevens te verzorgen,

b. die inrichting te gebruiken of te doen gebruiken om andere vormen van telecommunicatie te verzorgen dan bedoeld onder a, anders dan door middel van de telecommunicatie-infrastructuur, of

c. die inrichting geheel of ten dele aan een derde ter beschikking te stellen om daarmee het direct transport van gegevens te verzorgen.

De aan artikel 14 toegevoegde leden 2 tot en met 4 ontbraken.

De met 5 tot en met 7 genummerde leden droegen de nummers 2 tot en met 4.

De eerste volzin van artikel 41a, eerste lid, luidde:

De houder van een vergunning als bedoeld in hoofdstuk IIA is een vergoeding verschuldigd over het bedrag van de gezamenlijke voordelen die, onder welke naam en in welke vorm ook, worden verkregen uit de exploitatie van de vergunning.

Artikel 41a, zesde lid, luidde:

6. De vergoeding wordt geheven en ingevorderd door de Rijksbelastingdienst, waarbij de heffing en invordering geschieden met toepassing van de Algemene Wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 310) en de Invorderingswet 1990 (Stb. 221) als ware de heffing een rijksbelasting.

Het oorspronkelijke achtste, negende en tiende lid van artikel 41a zijn vernummerd tot negende, tiende en elfde lid.

Artikel 41a, achtste lid, was niet opgenomen.

De tweede volzin van het oorspronkelijke artikel 41a, achtste lid, luidde:

Deze kosten worden jaarlijks bij beschikking door Onze Minister van Financiën vastgesteld.

Het oorspronkelijke artikel 41a, tiende lid, luidde:

10. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld betreffende de heffing en de invordering van de vergoeding.

In artikel 64, tweede lid, was het woord «tevens» niet opgenomen.

B. Artikelen II, III, IV, V, VI en VII

De oorspronkelijke artikelen III en IV zijn vernummerd in artikel II en de oorspronkelijke artikelen V, VI en VII zijn vernummerd in de artikelen III, IV en V.

Het oorspronkelijke artikel II luidde:

ARTIKEL II WIJZIGING IN DE RADIO-OMROEP-ZENDER-WET 1935

In de Radio-Omroep-Zender-Wet 1935 wordt de volgende wijziging aangebracht:

In artikel 2, achtste volzin, wordt «telecommunicatie-infrastructuur als bedoeld in artikel 1, onder f, van» vervangen door: telecommunicatie-infrastructuur als bedoeld in.

Het oorspronkelijke artikel III en de aanhef van het oorspronkelijke artikel IV luiden:

ARTIKEL III WIJZIGINGEN IN HET WETBOEK VAN STRAFRECHT

In het wetboek van Strafrecht wordt de volgende wijziging aangebracht:

In artikel 363 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. Voor de tekst van het artikel wordt het cijfer 1 geplaatst.

2. Aan het artikel wordt een lid toegevoegd, luidende:

2. Met dezelfde straf wordt gestraft hij die de in het eerste lid, onder 1° en 2°, genoemde feiten pleegt terwijl tot hem een vordering is gericht als bedoeld in artikel 125f van het Wetboek van Strafvordering, indien hij krachtens de wet medewerking verleent aan het aftappen of opnemen van telecommunicatie, of indien hij als werknemer in dienst is van iemand tot wie een dergelijke vordering is gericht of die deze medewerking verleent.

ARTIKEL IV WIJZIGINGEN IN HET WETBOEK VAN STRAFRECHT NA DE INWERKING-TREDING VAN WETSVORSTEL 21 551

Indien het bij koninklijke boodschap van 16 mei 1990 ingediende voorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en van het Wetboek van Strafvordering in verband met de voortschrijdende toepassing van informatietechniek (Wet computercriminaliteit) tot wet wordt verheven en in werking treedt, wordt het Wetboek van Strafrecht gewijzigd als volgt:

Het in het Wetboek van Strafrecht krachtens artikel II, onderdeel E, in te voegen artikel 328quater was niet opgenomen.

De aanhef van het oorspronkelijke artikel V luidde:

ARTIKEL V WIJZIGINGEN IN HET WETBOEK VAN STRAFVORDERING NA DE INWERKING-TREDING VAN WETSVORSTEL 21 551

Indien het bij koninklijke boodschap van 16 mei 1990 ingediende voorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en van het Wetboek van Strafvordering in verband met de voort-

schrijdende toepassing van informatietechniek (Wet computercriminaliteit) tot wet wordt verheven en in werking treedt, wordt het Wetboek van Strafvordering gewijzigd als volgt:

De slotzin van het oorspronkelijke artikel 125g van het Wetboek van Strafvordering luidde:

Van het aftappen of opnemen wordt onverwijld proces-verbaal opgemaakt.

In het oorspronkelijke artikel VI luidde het zevende lid:

7. Waar in dit artikel wordt verwezen naar bepalingen van de Wet op de telecommunicatievoorzieningen wordt bedoeld op de tekst van deze bepalingen, zoals deze is komen te luiden ingevolge deze wet.

2. MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemeen

De twee voorlaatste zinnen van paragraaf 1 (Achtergronden van het wetsvoorstel) luiden:

Als gevolg van de richtlijn van de Commissie van de EG van 28 juni 1990 betreffende de mededinging op de markten voor telecommunicatiediensten (90/388/EEG, Pb. EG nr. L 192 d.d. 24-07-1990) zullen per 1 januari 1993 ook ten opzichte van anderen dan vergunninghouders verruiming plaatsvinden. Deze verruiming zullen geen betrekking hebben op spraak.

In paragraaf 2.2 (Verruiming machtigingstelsel) luidde de aanhaling «Kamerstukken II 1992/93, 22 147, nr. 36»: Kamerstukken II, 1991/92, 22 147, nr. 22.

In paragraaf 3 (Advisering) waren de vier laatste volzinnen niet opgenomen. De op drie na laatste volzin luidde: Onderdeel F, onder 4, opent hiertoe de mogelijkheid.

Het opschrift van paragraaf 4 luidde: Dereguleringsaspecten.

In paragraaf 5 (Budgettaire consequenties) waren de drie laatste volzinnen niet opgenomen.

B. Artikelsgewijze toelichting

De toelichting op Artikel I, onderdeel A, was niet opgenomen.

In de eerste volzin van de toelichting op Artikel I, onderdeel C, luiden de woorden «In het derde lid van artikel 4»: In het derde lid van dit onderdeel.

De toelichting op Artikel I, onderdeel D, luidde:

Het tweede lid, onder a, van artikel 5 van de wet opent de mogelijkheid dat de houder van een vergunning voor de opbouw van zijn netwerk gebruik maakt van reeds bij anderen dan de houder van de concessie in gebruik zijnde (netwerken van) vaste verbindingen. Het kan voor deze gebruikers van vaste verbindingen en voor de houder van de vergunning commercieel aantrekkelijk zijn hierover afspraken te maken, in die zin dat de houder van een vergunning een deel van zijn behoefte aan vaste verbindingen betreft van deze gebruikers. Een dergelijke constructie voorkomt overbodige aanleg van vaste verbindingen en versnelt de gewenste spoedige opbouw van het netwerk. Zoals al eerder in deze memorie van toelichting aangegeven, zal het als gevolg van de zogenaamde dienstenrichtlijn met ingang van 1 januari 1993 voor een ieder mogelijk zijn huurlijnen en capaciteit op huurlijnen, gehuurd van de houder van de concessie, aan derden ter beschikking te stellen of deze ten behoeve van derden te exploiteren voor datadiensten. De richtlijn beperkt zich echter tot huurlijnen in het vaste net. Hoofdstuk IIA heeft bovendien betrekking op zowel spraak- als dataverkeer. De verruiming van artikel 5 van de wet voor wat betreft het vervoer van spraak in het kader van een mobiele communicatiedienst is dus blijvend van belang voor de houder van een vergunning.

Het tweede lid van artikel 5, onder b, vormt de noodzakelijke pendant van het hiervoor gestelde en ziet op het gebruik dat de vergunninghouder en de bedoelde machtiginghouders van verkregen vaste verbindingen mogen maken, ongeacht of zij deze verkregen hebben van de houder van de concessie of van anderen.

De vaste verbindingen die aan de houder van de vergunning ter beschikking worden gesteld, dienen er in hoofdzaak toe de zendingen, waarvan de houder van de vergunning zich bedient, onderling te verbinden. Deze vaste verbindingen zullen deel uitmaken van het mobiele

net waarmee de houder van de vergunning de krachtens hoofdstuk IIA omschreven mobiele diensten zal verzorgen. Hierbij past uiteraard niet een verbod om de vaste verbindingen ten behoeve van derden te gebruiken, nu het de houder van de vergunning juist wordt opgedragen de mobiele diensten als bedoeld in hoofdstuk IIA te verrichten. De houder van een vergunning zal van de in dit artikel bedoelde vaste verbindingen overigens niet alleen binnen zijn mobiele net gebruik kunnen maken maar ook, indien hij ze voor interconnecties aanwendt, in het kader van artikel 13p. Met het begrip dienst aanbieder wordt bedoeld op alle dienst aanbieder, zowel de dienst aanbieder, bedoeld in artikel 13s, als op degenen die via bulk aansluitingen hun diensten aanbieden (zie hiervoor de toelichting op artikel 13c).

In de toelichting op artikel I, onderdeel I, was bij artikel 13a in de derde volzin, onderdeel b, het woord «satellietverbindingen» niet opgenomen.

In de toelichting op Artikel I, onderdeel I, waren bij artikel 13c de elfde volzin en de twee laatste volzinnen niet opgenomen.

In de toelichting op Artikel I, onderdeel I, was bij artikel 13g de alinea, beginnende met de woorden «Tenslotte wordt er nog op gewezen dat» en eindigende met de woorden «de in het wetsvoorstel neergelegde aanpassing van artikel 64.» niet opgenomen.

In de toelichting op Artikel I, onderdeel I, was bij artikel 13o telkens waar gesproken wordt over kabels en kabelwerken, het woord «satellietverbindingen» niet opgenomen.

In de toelichting op Artikel I, onderdeel I, luiden bij artikel 13s in de derde volzin de woorden «De dienst aanbieder waarover artikel 13s handelt»: De dienst aanbieder waarover dit artikel handelt.

In de toelichting op Artikel I, onderdeel I, luiden in de derde volzin bij artikel 13w, de woorden «een telefoonaansluiting»: een normale telefoonaansluiting.

De vier voorlaatste volzinnen luiden: Om die reden zal de

toekenning van nummerblokken voor mobiele communicatie ter gelegenheid van de introductie van dit wetsvoorstel door Onze Minister dienen te gebeuren. Het onderhavige artikel biedt Onze Minister de mogelijkheid deze nummerblokken toe te kennen.

In de toelichting op Artikel I, onderdelen J, K en L, was de achtste volzin niet opgenomen.

De toelichting op Artikel I, onderdeel Q, luidde:

Het voorgestelde artikel 41a ziet op de vergoeding die de houder van de vergunning jaarlijks is verschuldigd ter zake van de exploitatie van de vergunning. Als grondslag voor de vergoeding wordt uitgegaan van het resultaat (de voordelen) uit de exploitatie na aftrek van vennootschapsbelasting. Voor de wijze waarop deze voordelen uit de exploitatie worden bepaald is zo dicht mogelijk aangesloten bij de wijze waarop de winst in de inkomstenbelasting en vennootschapsbelasting wordt bepaald. De tweede volzin van het voorgestelde eerste lid bewerkstelligt dat de vergoeding wordt berekend over het resultaat na vennootschapsbelasting.

Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat voor de heffing van vennootschapsbelasting de vergoeding een bedrijfslast is. Voor de grondslag van de vergoeding zelf is dat niet het geval, doch wordt de vergoeding behandeld als een onttrekking.

Ingevolge het voorgestelde tweede lid bedraagt de vergoeding 7,5% van de voordelen die door de houder met de exploitatie van de vergunning in een boekjaar worden behaald. Daarbij is gekozen voor een percentage van 7,5%, omdat dat redelijk wordt geacht gelet op de andere lasten die reeds uit andere hoofde op de houder van een vergunning drukken.

Het voorgestelde derde en vierde lid bewerkstelligen dat voor de wijze waarop de omvang van de voordelen uit exploitatie wordt bepaald, wordt aangesloten bij de wijze waarop de fiscale winst wordt bepaald. De toerekening van de voordelen aan een boekjaar geschiedt overeenkomstig artikel 9 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 met behulp van het begrip goed koopmansgebruik. In dit verband zij nog gewezen

op het feit dat in het voorgestelde vierde lid de bepalingen welke betrekking hebben op deelnemingsverhoudingen en het voorkomen van dubbele belastingheffing niet van overeenkomstige toepassing zijn verklaard. Dit vindt zijn oorzaak in het feit dat ten aanzien van de verschuldigde vergoeding uit exploitatie van de vergunning een dubbele heffing zich niet kan voordoen. Het voorgestelde vijfde lid bevat een verliescompensatieregeling. Indien de berekening van de in een boekjaar behaalde voordelen leidt tot een negatief bedrag, dan wordt dat aangemerkt als een verlies. Een verlies kan worden verrekend met de in de acht volgende boekjaren behaalde voordelen. Gelet op het karakter van de vergoeding is afgezien van de in de fiscale regelingen op dit gebied gebruikelijke mogelijkheid tot achterwaartse verliescompensatie. Voor aanloopverliezen – de verliezen geleden gedurende de eerste zes jaren na de verlening van de vergunning – wordt de mogelijkheid tot voorwaartse verliescompensatie onbepaald verlengd. In dit verband zij nog het volgende opgemerkt. De vergunning wordt in beginsel verleend voor een periode van 15 jaren. Ingevolge het voorgestelde artikel 13k kan deze periode worden verlengd. De verlenging van de vergunning wordt voor de toepassing van de mogelijkheid van verliescompensatie gezien als een voortzetting van de oorspronkelijke vergunning.

Ingevolge het voorgestelde zesde lid zal de vergoeding worden geheven en ingevorderd door de Rijksbelastingdienst. De heffing en invordering geschieden met toepassing van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en de Invorderingswet 1990 als ware de heffing een rijksbelasting. Op grond van deze beide wetten zullen op de heffing ook van toepassing zijn de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken (Stb. 1956, 323) en de Kostenwet invordering rijksbelastingen (Stb. 1969, 83). De opbrengst van de vergoeding zal worden verantwoord op de begroting van ontvangsten van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat. De kosten die aan de heffing en invordering zijn verbonden komen ten laste van deze begroting. Deze kosten worden jaarlijks achteraf door Onze Minister van Financiën vastgesteld.

Over de voordelen uit exploitatie van de vergunning is een vergoeding verschuldigd door de houder van de vergunning als bedoeld in hoofdstuk IIA. Het is evenwel denkbaar dat de houder van de vergunning de feitelijke exploitatie van de vergunning (binnen concernverband) geheel of gedeeltelijk overlaat aan een ander. In een dergelijke situatie zullen zowel door de houder van de vergunning als door die ander voordelen worden genoten uit de exploitatie van de vergunning. Het voorgestelde negende lid bewerkstelligt dat in een dergelijke situatie de vergoeding ook is verschuldigd door degene die de vergunning of een gedeelte daarvan feitelijk exploiteert.

Het voorgestelde tiende lid bevat een delegatiebepaling op grond waarvan bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels kunnen worden gesteld betreffende heffing en invordering van de vergoeding. Deze bepaling biedt de mogelijkheid om alert te reageren op thans nog niet voorziene ontwikkelingen en problemen in deze.

De toelichting op Artikel II luidde:

In de zogenaamde ROZ-wet komt in de huidige tekst een verwijzing voor naar de infrastructuur van de houder van de concessie. Deze verwijzing wordt door de voorgestelde tekstaanpassing verruimd: ook de infrastructuur van de vergunninghouders is nu in de verwijzing begrepen. Ook laatstbedoelde infrastructuur mag derhalve door de Nozema door de aanleg en het gebruik van haar inrichtingen niet worden belemmerd.

Het opschrift «Artikelen II en III» luidde: Artikelen IV en V.

Het opschrift «Artikel IV» luidde: Artikel VI.

De bijlage bij de memorie van toelichting was niet opgenomen.